

ogsaa efter hans Mening var tvivlsomt, om Hundegalskab virkelig eksisterede. Jeg tilstaaer, at ogsaa jeg tidligere har næret en saadan Tvivl, men ved i den senere Tid at have seet flere Indberetninger om gale Hundes Bid osv., er det min Overbeviisning, at der ikke har været saa ganske saa gale Hunde her i Landet i det sidste Aar, og ydermere, at der ogsaa er bidt Mennesker af disse Hunde, og at der idetmindste er to bestemte Tilfælde af Vandstræk. Jeg har ogsaa været i Tvivl, om de forekomne Tilfælde af bidte Mennesker hidrørte fra Hunde, der virkelig lede af Hundegalskab, thi det er noksom bekjendt, at Hundegalskaben har mange Symptomer tilfælles med den almindelige Hundesygdom, saa jeg troer, at det er vanskeligt at skjelne imellem dem uden ifølge deres Virkninger. Men, have vi utvivlsomme Tilfælde af Vandstræk, saa forekommer Sagen mig at stille sig ganske anderledes, og efter den Kundskab, jeg har erhvervet mig, og som jeg har hentet fra det veterinære Sundhedsraad og dets Formand, er jeg kommen til den Overbeviisning, at der virkelig eksisterer Tilfælde af Vandstræk, bevirkede ved Bid af gale Hunde. Jeg troer altsaa, at der er god Anledning til fra Regjeringens Standpunkt at træffe Foranstaltninger mod en saadan, jeg kunde næsten sige, forfærdelig Sygdom, der, som bekjendt, er uhelbredelig.

L. Dahlerup: Jeg vil kun tillade mig i Anledning af den sidste ærede Talers Betræktninger om Hundegalskab at gjøre den Bemærkning, at det er mig bekjendt, at Læger, der have behandlet Tilfælde af Hydrophobie eller Hundegalskab, ikke have troet at burde til Sundhedscollegiet give nogen bestemt Erklæring om, at det virkelig var denne Sygdom.

Dahl: Jeg veed ikke, om dette gjælder for alle de Lægers Vedkommende, der have haft Sygdommen under Behandling. Jeg troer at have fuldkommen sikker Kundskab for hvad jeg har yttret i de Meddelelser, jeg har faaet netop fra Medlemmer af Sundhedscollegiet.

L. Dahlerup: Ogsaa min Kundskab reiser sig fra Meddelelser fra Sundhedscollegiet.

Tang: Ja, jeg vilde dog ogsaa give et Vidnesbyrd i denne Sag, thi jeg veed et Tilfælde, ja jeg veed to Tilfælde af Vandstræk. Det er nemlig ikke længe siden, at et Barn blev bidt et Par Mill fra det Sted, hvor jeg boer. Lægen erklærede det for Vandstræk, og Barnet døde deraf under de frygteligste Smerter. Denne Læge, der har været Vidne til adskillige smertelige Sygdomme, sagde ved denne Leilighed, at han ingenstunde havde seet noget saa Frygteligt som denne Sygdom og dens Virkninger. Det andet Tilfælde skal jeg ogsaa nævne, skjøndt det rigtignok er flere Aar, siden det forekom. Hos en Møller i Nærheden af Ringstøbing blev en Hund gal, og den sprang op og bed et Par Heste foran en Møllevogn. Manden gif ind og ladede sin Bøsse, men i det Dieblif, han kom ud igjen i Gaarden, sprang Hunden op og bed ham i Haanden og i det Samme stød han den. Han blev imidlertid ængstelig og søgte strax Hjælp hos en af de berømteste Læger i Jylland. Denne gav ham den Forskrift, at hvis han i Løbet af atten Dage ikke følte Noget, saa var Faren overstaaet, men hvis han inden den Tid følte en Stikken i Armen, saa skulde han strax lade sig binde. Sexten Dage efter følte han, mens han stod i Møllen, at det begyndte at stikke ham i Armen, og han gif derfor strax ind til sin Kone og bad hende om at binde ham, og da hun ikke vilde, bad han hende dog at gjøre det, ialtsald for Børnenes Skyld. Han blev da bundet, og strax begyndte Sygdommen: Fraaden stod ham ud af Munden og han led ganske forfærdeligt, indtil han til sidst døde. — Det er nu aldeles vist, at dette er sleet, og naar saadanne Tilfælde kunne indtræffe, synes jeg virkelig, at der er Grund til at anvende ethvert muligt Middel for at forebygge saa rædselsfulde Følger af Hundegalskab.

Formanden: Hvis Thinget Intet har derimod, skal jeg give Ordet til den 4de Landsthingsmand for 9de Kreds L. Dahle-